

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (2)

Sarea în izvor

J.T. Mawson

2 Împărați 2, 18-22: Când s-au întors la Elisei, care era la Ierihon, el le-a zis: „Nu v-am spus să nu vă duceți?” Oamenii din cetate au zis lui Elisei: „Iată, așezarea cetății este bună, după cum vede Domnul meu; dar apele sunt rele, și țara este stearpă.” El a zis: „Aduceți-mi un vas nou și puneți sare în el.” Și i-au adus. Apoi s-a dus la izvorul apelor, și a aruncat sare în el, și a zis: „Așa vorbește Domnul: »Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici lipsă de roade.«” Și apele au fost vindecate până în ziua aceea, după cuvântul pe care-l rostise Domnul.

Sare într-un vas nou – cum vor fi eliberați aceia care au învățat că nimic bun nu locuiește în ei și care întrebă „Cine mă va mântui?”

A fost un timp nou și fericit pentru Ierihon, atunci când Elisei a intrat în el și a rămas acolo. Mai înainte a fost o cetate a dezamăgirilor, căci cu toate că avea o așezare bună, după mărturia locuitorilor ei, apa era rea și țara era neroditoare. Din ziua când cetatea a fost reconstruită pe ruinele înaintașilor ei, blestemul era asupra ei. Apele ei erau stricate la izvor și câmpia din jurul ei nu aducea niciun rod, cu toată osteneala locuitorilor ei. Dar nu totdeauna a fost așa, odinioară a fost numită „Cetatea palmierilor”. Dar aceasta a fost cu mult timp în urmă. Cunoașterea acestui trecut a întărit speranța că o îmbunătățire a situației era posibilă, căci așezarea cetății era bună. Dar toate ostenele au fost zadarnice. Este mai mult decât probabil, că dezamăgirile se apropiau de deznădejde, atunci când Elisei, omul lui Dumnezeu, a făcut acea vizită memorabilă. Cu siguranță nu sunt departe de adevăr, dacă spun că el a rămas în Ierihon, deoarece avea pe inimă să binecuvânteze cetatea. Și în felul acesta a locuit printre ei, până când ei s-au smerit și au devenit suficient de sinceri, ca să-i descrie starea lor.

Unii din cititorii mei au locuit mult timp în Ierihon. În experiențele lor au avut parte de speranțe și dezamăgiri. Cu câtă dorință au sperat la o îmbunătățire a situației, s-au gândit serios la ea și cu câtă dorință au privit spre o viață mai puțin istovitoare, mai ușor de suportat, decât aceea pe care o aveau. Dar nu au obținut-o. Simțeau însă, că nu trebuia să fie așa. Nu a fost omul destinat să preamărească pe Dumnezeu și totdeauna să-I facă bucurie, precum și să trăiască deosebit de bucuros și să fie o binecuvântare pentru alții? Dar de ce apa vieții lor a fost așa de amară și țara lor neroditoare? Să vedem dacă putem descoperi motivul și care este mijlocul de vindecare!

Când omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu – vă rog să nu vă dați înapoi de la puțină învățătură, căci fără ea nu putem înțelege situația – el a fost „o cetate de palmieri”, proaspăt, frumos și plin de putere nesticăcioasă. El a fost capabil să aducă rod pentru Dumnezeu și să fie un canal de binecuvântare pentru toți. Dar el a căzut. Așa cum Ierihonul s-a împotrivit voii lui Dumnezeu, tot așa și Adam s-a îndepărtat cu premeditare și încăpățănare de voia lui Dumnezeu și greșeala în care el a căzut în ziua aceea este cu siguranță greșeala Ierihonului.

Era normal ca urmașii lui Adam să depună toate eforturile să recâștige puterea și poziția pierdută. Dar ei au făcut aceasta fără Dumnezeu, și în felul acesta efortul lor a fost zadarnic. Sentința morții este asupra neamului întreg, așa cum a fost asupra lui Hiel din Betel, care a rezidit Ierihonul cu prețul întâiului lui născut, atunci când i-a pus temelile, și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui, când i-a pus porțile. Toată familia lui stătea sub pedeapsa morții, căci »printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit.«

În scrisoarea apostolului Pavel adresată creștinilor din Roma este prezentată această învățătură în capitolul 5. Dar când ajungem la capitolul 7 vedem cum se realizează aceasta practic în viața aceluia, care, recunoscând ce este bine, s-a trezit și dorește să fie înaintea lui Dumnezeu așa cum ar trebui să fie. Ce istorie este aceasta! Cât de amară este experiența! Aproape că auzim respirația grea și suspinul omului care a învățat lecția amară, că »apa este rea și țara neroditoare«, până când în cele din urmă ajunge să recunoască că toate eforturile lui sunt fără succes și încrâncenarea lui nu folosește la nimic, și strigă: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?« Mulți dintre cititorii mei au trăit mult timp cu astfel de experiențe în sufletele lor și cu un astfel de strigăt pe buzele lor.

Acum un cuvânt cu privire la Elisei, care pe drept este numit omul lui Dumnezeu. El era în opoziție cu Ilie, care apăra Legea și sfătuia cu insistență poporul cu privire la poruncile lui Dumnezeu. Ilie a venit să le spună, că Domnul este Dumnezeu și să prezinte drepturile Lui, să le spună cum trebuie să fie ei și ce trebuie să facă. Și pentru că ei nu au acordat lui Dumnezeu drepturile care I se cuvin și nu au fost ce trebuiau să fie, lucrarea lui a fost însoțită mereu de condamnare și judecată. Apoi a venit Elisei, nu ca să ceară, ci ca să dea. El a arătat poporului nefericit bunătatea lui Dumnezeu. El a oferit har și îndurare și toate straturile sociale din popor au fost binecuvântate prin el. Niciodată nu a respins pe cineva, care a venit la el și i-a prezentat nevoile.

În lucrarea lui Ilie nu era nicio speranță pentru Israel, și în Lege nu este nicio speranță pentru noi, deoarece firea pământescă este fără putere. Apostolul Pavel, care ne explică aceasta, a învățat din propria experiență. Legea nu poate să facă din noi ceea ce ar trebui să fim. Ea nu poate să facă roditoare țara neroditoare, și nici să îndulcească apa amară; ea poate numai să descopere și să arate nerodirea și amărăciunea, și să ne condamne. Și ea a făcut deja aceasta. Noi stăm sub sentința ei, dacă dorim ajutorul ei. Dacă am atins acest punct în experiențele sufletului nostru, atunci suntem pregătiți pentru Elisei și pentru sarea din vasul nou, suntem potriviți pentru Domnul nostru Isus Hristos în poziția Lui actuală de Mijlocitor al harului lui Dumnezeu. El este marele Eliberator, a cărui compasiune este pentru oamenii aflați în suferință.

Mie îmi place omul care a vorbit pentru delegația care aștepta pe profet. Vorbirea lui este sinceră și scurtă. El nu scuză starea tristă, și nici nu o ascunde. El o descrie cu câteva cuvinte simple și așteaptă. El nu spune nici că ei ar vedea cu plăcere, dacă profetul ar face ceva. El avea sentimentul că este suficient să-i prezinte nevoia, și în privința aceasta nu s-a înșelat. Încrederea lui în Elisei a fost urmată imediat de răspuns în har și binecuvântare. Să observăm că a fost Ierihonul care a primit binecuvântarea, cetatea țării aflată sub blestem. Și Ilie a fost în această cetate, dar el a părăsit-o, lăsând-o așa cum a găsit-o. Se pare că locuitorii cetății nu i s-au adresat. Dar deoarece Elisei a trăit printre ei, se pare că ei au fost încurajați prin cuvintele și comportarea lui,

să se apropie de el. Cu siguranță el a fost omul la care ei puteau să vină. El era foarte accesibil, plin de înțelegere, atrăgător.

Nu sunt cuvinte mai binecuvântate în Biblie, ca cele din evanghelia după Ioan 1, 14-17: »Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. ... Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.« Ambele sunt prezente în El. Isus a fost Iehova, Domnul lui Elisei, și tot harul care era în Elisei lucea asemenea luminii Lunii, captată de la Soarele care răsare și este reflectată. Isus era adevărata lumină. El era Soarele.

Cât de minunată este dragostea care L-a făcut să vină la noi, și să locuiască la noi în lumea în care noi ducem o viață neroditoare; nu ca să ceară ceva de la noi, sau să impună cerințele Legii, sau să ne condamne din cauza necurățiilor și păcatelor noastre, ci ca să ne salveze. »Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.« El a venit în har; El a fost plin de har. El a venit ca să dea. Noi nu avem nevoie să ascultăm de cuvintele cuiva, ca să aflăm aceasta, căci El Însuși a spus: »Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie« (Ioan 4, 10). »Isus a stătut în picioare, și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”« (Ioan 7, 37-38). El a venit cu vasul cel nou; acesta era har. Adevărul din vasul vechi, acesta era Legea, venită prin Moise, nu putea decât să ne condamne, căci binecuvântările, despre care ea vorbea, puteau fi obținute și primite numai prin ascultarea deplină și permanentă de poruncile ei. Dimpotrivă, blestemul este asupra tuturor, care nu rămâneau în tot ce este scris în ea, ca să le îplinească. Adevărul din vasul cel nou nu a adus nimic altceva decât binecuvântare, căci el era explicația faptului că Dumnezeu este dragoste și că această dragoste binecuvântează pe oameni.

Nicio descriere, nici măcar cele date de Dumnezeu, nu poate fi ca cea a adevărului. Chiar și aceste istorisiri din Vechiul Testament sunt numai umbre ale întregii bunătăți care urma să vină, și nu chipul ei. Dar acum ea a venit. Corpul a apărut, și acesta este Hristos. El a înfăptuit pentru noi, ceea ce Elisei niciodată nu putea să înfăptuiască pentru acei oameni din Ierihon, căci »Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.”« Cât de mare este dragostea care L-a determinat să facă aceasta! Și dacă ne gândim la o astfel de constatare cu privire la adevăr, nu ne simțim noi constrânși să spunem: »Am fost răstignit împreună cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.« Și în afară de aceasta: »Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului«, și aceasta aduce cu sine, că nu mai există »nici moarte, nici lipsă de roade«, ci porunca Legii este împlinită în noi, »care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului« (Romani 8).

Da, Adevărul (care în realitate este sare) cu privire la ceea ce suntem noi și ce este Dumnezeu ne-a fost adus în harul extraordinar. Este »harul lui Dumnezeu care aduce mântuire« și în măsura în care pătrunde în sufletele noastre simțim lipsa noastră de roadă și înțelegem cât de lipsit de speranță este să încerci să

îmbunătățești firea noastră pământească, căci în ea nu locuiește nimic bun. Atunci ne vom îndepărta de acest drum și ne vom îndrepta cu totul spre Hristos.

Atunci adevărul despre care am citit așa de des în Cuvânt, dar pe care niciodată nu l-am primit în sufletele noastre, va deveni pentru noi viu, și va fi viu în noi. Legea Duhului de viață în Hristos Isus ne va elibera de legea păcatului și a morții (Romani 8). Eliberarea de nerodire și moarte nu va mai depinde de lucrarea firii pământești, ci de mărturisirea sinceră, că în ea nu este nimic bun și în întoarcerea spre Hristos, care a purtat sentința asupra firii pământești, atunci când a fost făcut jertfă pentru păcat. Noi știm că El a înviat dintre cei morți, căci aceasta este o parte a Evangheliei pe care am crezut-o, și aceasta înseamnă pentru noi îndreptățire cu privire la toate fărâdelegile noastre (Romani 4, 25). Este harul care ne îndreptățește de vina trecutului nostru, făcând-o însă pe o bază absolut sigură și dreaptă, așa că problema vinei noastre niciodată nu va mai fi pusă. Și același har ne duce din viața omului vechi, aflat sub judecată și condamnare, și care nu aduce nicio roadă, la Hristos, Mântuitorul nostru înviat. În felul acesta ne devine clar, că »unde păcatul s-a înmulțit, acolo harul s-a înmulțit și mai mult« (Romani 5, 20), și »odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit, viața veșnică« (Romani 6, 22).

Dar aceasta nici pe departe nu este totul, căci citim: »Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi« (Romani 8, 34). El a murit pentru ca noi să putem fi socotiți neprihăniți; El trăiește și mijlocește pentru noi, ca noi să trăim ca popor neprihănit. Însă toate acestea sunt în El – adevărul este în Isus. El a venit la noi cu har deplin, și prin aceasta totul s-a schimbat. Noi am fost aduși în situația, să închidem capitolul deciziilor serioase și al dezamăgirilor amare și să deschidem un alt capitol al odihnei desăvârșite în Domnul nostru Isus Hristos și al roadei pentru Dumnezeu Tatăl, precum și al binecuvântării pentru toți oamenii.

Ierihonul a devenit iarăși »cetatea palmierilor (sau, finicilor)« (2 Cronici 28, 15) și acolo au fost îmbrăcați cei goi, cei înfomețați au primit hrană, celor slabi li s-a dat ajutor, frați, care au trăit mult timp despărțiți, au fost iarăși uniți, și poporul lui Dumnezeu a devenit ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu. Așa va fi cu fiecare din noi, care se îndreaptă pe deplin spre Domnul și cu inima hotărâtă Îl urmează. Harul, care a început cu mântuirea noastră, nu ne va lipsi niciodată. El este suficient pentru toată viața noastră, în toate privințele. Și în timp ce el ne învață să trăim în această lume rea cu cumpătate, dreptate și evlavie, ne convinge de viața nouă a libertății, rodirii și binecuvântării. O astfel de viață trebuie să fie fericită, căci este o viață nouă.